

Sygnatura akt: XI GC 328/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Sylwia Warszńska-Kufel

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko C. A. C., (...) spółka jawna w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej C. A. C., (...) spółka jawna w S. na rzecz powoda M. S. kwotę 64.882 (sześćdziesiąt cztery tysiące osiemset osiemdziesiąt dwa) złote i 51 (pięćdziesiąt jeden) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 35.193 (trzydzieści pięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt trzy) złote i 38 (trzydzieści osiem) groszy od dnia 26 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

- 29.689 (dwadzieścia dziewięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt dziewięć) złotych i 13 (trzynaście) groszy od dnia 31 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.245 (trzy tysiące dwieście czterdzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 328/16

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Powód M. S. złożył pozew przeciwko (...) spółka jawna w S.. Zażądał od pozwanej zapłaty kwoty 64.882,51 złotych z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w pozwie. Powód zażądał również od pozwanej zasądzenia kosztów procesu. W piśmie wskazano, że powód świadczył na rzecz spółki usługi na podstawie umowy zlecenia, za wykonanie prac przez powoda pozwana spółka nie zapłaciła.

Nakazem zapłaty z dnia 23 grudnia 2014 roku uwzględniono roszczenie powoda (karta 19).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 24) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W piśmie wskazano, że strony nie zawarły skutecznie umowy najmu, ponadto za spółkę działały osoby nieupoważnione do reprezentowania spółki. Dalej wskazano że faktury to wyłącznie dokumenty księgowe oraz zawarto wyjaśnienie zasad stosowania normy art. 6 k.c.

W piśmie z dnia 5 kwietnia 2016 roku (karta 46) powód wskazał, że wcześniejsze kontrakty realizowane były jak przedmiotowy a jednocześnie pozwana wywiązywała się z tych kontraktów. Ani wcześniejsze ani przedmiotowe faktury nie zostały zwrócone. Wcześniejsze faktury pozwana płaciła. Co więcej, faktury zapłacone były podpisane przez te same osoby, co faktury sporne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka jawna w S. korzystała z usług świadczonych przez M. S.. Spółka zawarła umowę z M. S.. Umowa wykonywana była w 2014 i 2015 roku, dotyczyła wykonania prac ziemnych i świadczeniu usług sprzętowych. Czynności te polegały na wynajęciu przez M. S. – spółce, sprzętu budowlanego w postaci koparki i wywrotki, wraz z operatorami tych maszyn. Prace wykonywane były na budowach w G. i Ł.. Prace przez operatorów maszyn wykonywane były co do zasady w godzinach od 7 do 17. Kartę godzin pracy maszyn i operatorów podpisywał kierownik budowy. Każdy operator maszyny budowlanej miał dokument najmu, który również podpisywał kierownik budowy, on wyznaczał operatorowi maszyny front robót. Operator wpisywał liczbę godzin, miejsce pracy a upoważniony pracownik podpisywał ten dokument. M. S. w rozliczeniach odejmował z czasu pracy operatora 30 minut na jego przerwę. Część wynagrodzenia M. S. za świadczone usługi została zapłacona. W stosunku do tych zapłaconych robót procedura wyglądała w taki sam sposób.

M. S. zbierał dokumenty od operatorów za okres dwa tygodnie do jednego miesiąca i na ich podstawie wystawiał spółce faktury. Wszystkie faktury zawsze osobiście zawoził do siedziby spółki i żadna faktura nie została mu zwrócona. Wraz z fakturą zostawiał również w spółce dokument najmu. Spółka po podpisaniu faktur odsyłała je M. S. pocztą. M. S. najczęściej kontaktował się z F. C. jako przedstawicielem spółki.

M. S. również wcześniej wynajmował spółce (...) sprzęt budowlany, świadczył na jej rzecz usługi w postaci prac ziemnych. Przedmiotowe umowy zawierał z F. C., obrót dokumentów był tożsamy jak wyżej opisany. F. C. niekiedy wypłacał M. S. gotówką zapłatę za zlecone przez spółkę prace.

Za faktury numer (...) z dnia 30 września 2014 roku na kwotę 3.579,30 złotych i (...) z dnia 4 października 2014 roku na kwotę 5.897,85 złotych spółka (...) zapłaciła. Podobnie faktury (...) zostały przez spółkę zapłacone w całości.

Za ostatnie faktury wynikające z prac wyżej opisanych, to jest faktura numer (...) z dnia 27 marca 2015 roku na kwotę 35.193,38 złotych dotyczącą prac maszyn budowlanych w wymiarze 367 roboczogodzin oraz numer (...) z dnia 30 kwietnia 2015 roku na kwotę 29.689,13 złotych dotyczącą pracy maszyn budowlanych w wymiarze 313 roboczogodzin spółka (...) nie zapłaciła M. S..

Spółka nigdy nie kwestionowała jakości, ilości i ceny wykonanych prac na jej rzecz przez M. S..

Wierzyciel wzywał dłużnika do zapłaty. Wezwania pozostały bez odpowiedzi.

Dowód:

- faktury, karta 10, 11, 13, 14, 51 – 53;
- dowód zapłaty, karta 12;
- wezwania do zapłaty, karta 15 – 17;
- zeznania świadka T. D., karta 58 – 59;
- zeznania powoda M. S., karta 59;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zdaniem sądu strony zawarły umowę o świadczenie usług. Powód dysponował maszynami budowlanymi – koparką i wywrotką, a z usług w postaci wykonywania prac ziemnych korzystała pozwana spółka. Zgodnie z normą art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie z art. 734 § 1 przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Zgodnie z art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Zdaniem sądu, mimo treści sprzeciwu umowa została zawarta. O ile Pan F. C. w istocie nie jest współnikiem w spółce, to sąd dał wiarę powodowi i świadkowi. Z zeznań wynika, że wymieniona osoba działała jako reprezentant spółki, wypłacała zobowiązania spółki.

W zakresie sposobu obrotu dokumentów, zasad ich wystawiania, wysyłania, obliczania odpowiednich kwot pozwana spółka nie podniosła konkretnych zarzutów poza wskazanie, że nie były one podpisane przez osoby do tego upoważnione. W tym zakresie powód złożył materiał dowodowy w postaci faktur i dowodów przelewu, z których to dokumentów wynika, że w przypadku poprzednich zleceń obrót dokumentów wyglądał w ten sam sposób, faktury były przez spółkę przyjmowane, podpisywane przez te same osoby, które podpisały faktury przedmiotowe, na fakturach przybijano pieczęcie pozwanej spółki. Ani wcześniejszych, ani przedmiotowych faktur pozwana spółka nie odsyłała. Przyjął zatem należy, okoliczności tej pozwana nie kwestionowała, że księgowała te faktury.

Jeśli chodzi o fakt świadczenia wyżej opisanych usług, ich ilości i jakości oraz wartości kwotowej strona pozwana nie złożyła żadnych zarzutów. Stosownie zaś do treści art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Jednocześnie powód złożyła jasne spójne i logiczne zeznania potwierdzające tak ilość godzin, w których maszyna powoda pracowała na rzecz pozwanej spółki, a świadek D. potwierdził, sposób i zasady świadczenia usług na rzecz pozwanej spółki. Z treści dokumentów wynika stawka godzinowa przyjęta przez strony za pracę powoda. Pozwana nie zaprzeczyła faktowi otrzymania od powoda faktur, ani nie wskazała, że zwróciła je powodowi bez księgowania. Powód faktycznie nie złożył kart pracy stanowiących podstawę wyliczenia swojego wynagrodzenia. Z jego zeznań, którym nie zaprzeczyła strona pozwana, wynika, że dokumenty te wysyłał pozwanej, ta zaś po weryfikacji kart pracy maszyn i operatorów sprawdzała fakturę i podpisywała ją. Dokumenty te zatem zatrzymała strona pozwana. Skoro nie kwestionowała treści faktur wystawionych w oparciu o te dokumenty, nie było potrzeby ich przedkładania. Strona pozwana nie wskazała, że nie zgadza się z tymi dokumentami, że nie zapoznała się z nimi, wskazała wyłącznie, że nie złożono ich wraz z pozwem, co do zasady zatem nie kwestionowała okoliczności objętych tymi dokumentami, nie kwestionowała również podstawy wyliczenia kwot w spornych fakturach.

Z uwagi na fakt, że pozwana nie zaprzeczyła faktowi wykonania pracy na rzecz spółki przez powoda, jej ilości, oraz wartości, nawet gdyby uznać, że w istocie F. C. nie był uprawniony do reprezentowania spółki, osoby pod fakturami podpisane do ich podpisywania, podstawą prawną orzeczenia stanowić będzie norma art. 405 k.c., która stanowi, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Wartość korzyści majątkowej (ilość prac i ich wartość) uzyskanej przez pozwaną (wartość prac które wykonał powód na rzecz pozwanej) nie została zakwestionowana.

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. O ile strony nie ustaliły inaczej wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. Strony umówiły się, że faktury płatne będą 30 dni po wystawieniu..

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że powództwo wobec pozwanego było zasadne w całości.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 3.245 złotych i obejmowały opłatę sądową od pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)